

OLÁH JÁNOS

Töredékek

Meghalni miért
ilyen nehéz,
ólomsúllyal
telik meg
a láb, a fej, a kéz.

*

Bólong az álnok
mandragóra,
s nyekk, a szíven
lőtt hegedű,
mindennek
vége lett azóta,
elhalt a szüreti
derű.

*

Ülök a kályha
előtt,
odabent pattogva
a tűz,
megzabolázott
erőd,
korlátlan misztérium,
érezem, csillagmilliár-
doktól az összejtig elűz,
kínok kínja, mit a lét
elszenvedni meg sose un.

*

Én is voltam valaki,
aki már nem vagyok,
eloldódott a semmibe
a sokk,
léetlen létű, gyökér-
telen ok.

Érthetetlen
érzelmek
sejtboga-ága
hamis térkép-
ként vetül a
világra.

*

S te látni
szeretnél,
céliránt
bolyongani
mégis,
szélütötte,
beszámítha-
tatlan
fétis.

*

Ne gondolj
soha semmire,
bátran
találj nyugtot,
ott lapul ügyis
a nyugtod
a kardsújtásnyi
halálban.

*

Halálos, elfeledett
lehü óra,
mulandóságunk
titoktalanított
létű valója,
bitófa, hurok,
kivégzés-szürke
golyó,

nyakmetsző bárd
vagy a csöndes
ágybeli béke,
kórházi fondor
a csövekre akasztott
lét töredéke,

morzsoljuk haló
ujjaink között,
ami még
vétlen agyunk
vetítövásznán
kiég,
töredék-hangok,
jajok, vélt
örömök.

*

Létlen létünk
felborzongó világa,
akik voltunk,
de már nem vagyunk,
belebukva száz
menthetetlen
vágyba,
hiába-lázzal
telik el agyunk.

*

Odalenn a város
suttog,
de cseppet sem
kiszámíthatóbban,
mint ezredéve
a gyilkos pusztá,
a suttogó vadon.